

Hoofdstuk 1

Verrassing

De stoomboot was nog maar een paar dagen terug uit

Nederland. In het laadruim, dat op de heenweg nog propvol pakjes zat, stonden grote zakken vol tekeningen, brieven en gedichtjes. En cadeaus. 'Zijn al die cadeaus voor Sinterklaas?' vroeg een van de

Pietjes terwijl hij in een van de zakken gluurde.

'Voor wie anders?' bromde een veel grotere piet die hem streng aankeek.

'Je hoeft niet zo te brommen, Brompiet,' zei Pietje. 'Ik weet heus wel dat Sinterklaas allemaal cadeaus krijgt voor zijn verjaardag, maar...'

Brompiet trok een wenkbrauw op en keek langs zijn neus op Pietje neer. 'Maar?'

Pietje durfde meteen niets meer te zeggen.

‘Neem die zak mee naar de cadeautjeskamer en pak hem uit. Leg de tekeningen bij de tekeningen, de brieven bij de brieven, de gedichten bij de gedichten en de cadeautjes...’

‘Bij de cadeautjes?’ maakte Pietje de zin af.

‘De cadeautjes,’ zei Bromptiet streng, ‘geef je aan Cadeaupiet. Die brengt ze naar Sinterklaas.’

‘Ja, Bromptiet,’ zei het Pietje meteen. Ik begrijp hoe hij aan die naam komt, dacht hij.

Gelukkig was de zak niet zwaar, want Pietje moest door allerlei gangen en langs allerlei trappen omhoog en weer omlaag om bij de cadeautjeskamer te komen. Die bevond zich in een ander deel van het grote Sinterklaaskasteel dan het pakjespakhuis en de speelgoedafdeling waar het speelgoed werd ontworpen dat vervolgens in de grote kasteelfabriek in elkaar werd gefabrieekt.

Helaas was er vanaf de haven maar één ingang, en daarom moest Pietje door het hele gebouw zwerven voor hij aankwam bij de vleugel die het Cadeaumuseum werd genoemd. Pietje kende het kasteel goed, maar hij was nog nooit in het

Cadeaumuseum geweest. Hij zou er maar wat graag een kijkje nemen...

Hij bleef even staan bij de grote dubbele deuren. Ze waren roodgeverfd en op het hout stonden twee gele kruisen geschilderd. Voor de deuren zag hij twee paaltjes met daartussen een dik rood koord dat de ingang blok-keerde.

Links van deze grote deuren bevond zich een kamertje. Net op dat moment stak een piet met een paarse pet zijn hoofd naar buiten.

‘Ah, Pietje, daar ben je! Ik heb net de vorige zak leeg, dus je komt als geroepen.’

Pietje tilde de zak weer op en bracht hem het kamertje in.

Hier was hij ook nog nooit eerder geweest, en hij keek zijn ogen uit. In het midden van het kamertje stond een grote tafel. Nou was Pietje zelf niet groot, maar deze tafel was echt enorm. Pietje kon nog net over de rand gluren, en wat hij daar zag...

Er lag een reusachtige berg met tekeningen. Er lag een stapel brieven, en een stapel gedichten. En vlak voor zijn neus lag een heel groot opengeslagen boek.

Op de witte bladzijden van dat boek lag een zwarte vulpen.

‘Daar schrijf ik in welke cadeaus de Sint heeft gekregen, en van wie,’ legde de Piet met de Paarse Pet uit. Hij wees naar de muur aan de andere kant van de kamer. Pietje moest om de tafel heen stappen, toen zag hij pas dat de hele muur vol hing met planken. En die planken stonden helemaal vol met... cadeaus!

‘Dus jij bent Cadeaupiet!’ riep Pietje blij uit.

‘Nee,’ antwoordde de Piet met de Paarse Pet. ‘Ik ben de Piet met de Paarse Pet. Wie weet word ik ooit nog eens Cadeaupiet, als ik ouder ben.’

‘Dus jij schrijft op welke cadeaus de Sint heeft gekregen?’
‘En van wie,’ vulde de Piet met de Paarse Pet aan.
‘Stuur je iedereen dan een bedankje?’ vroeg Pietje. ‘Nee, dat doet Bedankjespiet.
Gedichtenpiet buigt zich over de gedichten. En Brievenpiet beantwoordt de brieven.’

‘En Tekeningenpiet...’ lachte Pietje.

De Piet met de Paarse Pet grijnsde. ‘Hij hangt ze op, natuurlijk!’

‘Waar dan?’ vroeg Pietje. Hij had nog nooit tekeningen zien hangen in het kasteel.

‘In het Cadeaumuseum!’ antwoordde de Piet met de Paarse Pet. ‘Daar gaan alle cadeaus naartoe. Daarom heet het ook zo.’

‘Dus daar hangen alle tekeningen die Sinterklaas heeft gekregen?’

‘Ja, zodra ik heb opgeschreven van wie we ze hebben gekregen. De allermooiste gaan eerst nog naar Lijsten-piet.’

‘Lijstjespiet? Die heeft toch alle lijstjes van wie er braaf en wie er stout is geweest?’ vroeg Pietje.

‘Nee, Lijsténpiet. Dat is de Piet die de prachtigste tekeningen inlijst. Die krijgen een plekje in de Grote Zaal van het Cadeaumuseum.’

Dat klinkt wel heel bijzonder, dacht Pietje. ‘Mag ik dat eens zien?’

‘Eerst moet alles van dit jaar netjes worden uitgepakt en opgeschreven en beantwoord en opgepoetst en ingelijst en afgestoft...’ De Piet met de Paarse Pet boog

zich alweer over de zak en haalde er een stapel tekeningen en brieven uit. 'En daarom moet ik nu ook weer gauw aan de slag, Pietje. Ga jij de volgende zak maar vast halen.'

Pietje slofte terug langs de dubbele rode deuren met de gele kruisen erop en het rode koord tussen de paaltjes ervoor. Hij liep door een lange gang met ramen aan de ene kant en allemaal deuren aan de andere kant. De deuren hadden stuk voor stuk een andere kleur: dit waren de kamers waarin de speelgoedontwerpers bezig waren de juiste modekleuren te kiezen voor het speelgoed voor het najaar.

En zo ging het elk jaar. De boot was nog niet terug in Spanje, of alle Pieten waren alweer bezig met de voor-bereidingen voor de volgende feestdagen. Daar hadden ze het zo druk mee dat ze andere feestdagen helemaal vergaten.

Pietje keek op toen een van de Clownspieten voorbij-rende. 'Hallo, Pipopiet!' riep hij nog.

Maar Pipopiet had te veel haast om antwoord te geven. Pietje slofte verder, langs de gang waar de Muziekpieten bezig waren instrumenten te maken en te testen. Er

kwam een oorverdovend lawaai vandaan. En zo ging het verder, door diverse lange gangen, trappen af en trappen op, tot hij weer bij de haven was.

Hij duwde de deur open.

‘Ssst! Daar heb je hem!’ hoorde hij iemand zeggen. Hij zag drie pieten bij de boot staan. Ze draaiden zich vlug om toen hij aankwam en hielden hun handen achter hun rug.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vroeg hij.

‘Gaat je niks aan. Hoeveel zakken heb je al weggebracht? Is het laadruim al leeg?’ vroegen ze hem.

Pietje keek sip, zuchtte en liep de loopplank van de boot op om weer een zak te halen.

Het laadruim lag nog steeds vol met zakken. Het was een hele klus om alles naar binnen te dragen, en blijkbaar mocht hij het alleen opknappen. En dat nog wel op deze dag...

Toen Pietje voor de vierde keer bij de Piet met de Paarse Pet was geweest, kwam er weer een

Clownspiet door de gang gerend. 'Bongopiet, wat heb je toch een haast!' riep Pietje.

'Ja, ik moet nog even snel... Vlug... Voordat...'

Hij verdween door een deur aan de rechterkant van het